

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců Mgr. Jaroslava Škopka a Mgr. Jany Komínkové v právní věci **žalobkyně M.B.**, zastoupené JUDr. Miroslavem Muchnou, advokátem, se sídlem Vídeňská čp. 181, 339 01 Klatovy 1, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje** se sídlem Škroupova 18, 306 18 Plzeň, *za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) JUDr. J.Š. a 2) M.Š., oba zastoupeni JUDr. Vladimírem Procházkou, advokátem se sídlem Roosveltova 16, 301 00 Plzeň*, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru regionálního rozvoje, ze dne **5. 10. 2011, č.j. RR/2809/11**,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žádná z osob zúčastněných na řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou ze dne 30. 11. 2011 doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „*zdejší soud*“) dne 1. 12. 2011 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru regionálního rozvoje, ze dne 5. 10. 2011, č.j. RR/2809/11 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“).

Žalovaný napadeným rozhodnutím k odvolání žalobkyně částečně změnil a ve zbytku potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Železná Ruda, odboru výstavby – stavebního úřadu (dále též jen „*stavební úřad*“ nebo „*prvoinstanční správní orgán*“), ze dne 25. 1. 2011,

č.j. VÚP/385/09/69-330/4 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“ nebo „*kolaudační rozhodnutí*“). Prvoinstančním rozhodnutím bylo ve prospěch JUDr. J.Š. a M.Š. vydáno povolení užívání stavby „*Vnitřní rozvody vody a kanalizace, kanalizační přípojka k rekreačnímu objektu č. ev. 11 v Železné Rudě*“ na pozemcích p.č. 273/1, st. 471 v katastrálním území Železná Ruda (dále též jen „*Stavba*“).

[I] Žaloba, vyjádření žalovaného k žalobě

Žalobkyně v žalobě uplatnila celkem devět námitek.

[1]

Prvou námitkou (str. 4 žaloby) žalobkyně konstatovala nesprávné zjištění správního orgánu o tom, že kanalizační přípojka byla předmětem návrhu na vydání kolaudačního rozhodnutí podaného dne 9. 2. 2009 manželi Š. Podle žalobkyně je z obsahu žádosti zřejmé, že manželé Š. v závěru podání žádali o vydání kolaudačního rozhodnutí pouze pro část stavby, tedy nikoliv pro kanalizační přípojku, byť stavbu označili všemi jejími částmi.

[2]

Žalobkyně dále tvrdila (str. 4 žaloby), že správní orgán učinil nesprávné zjištění o tom, že podání M.B. při ústním jednání a místním šetření konaném dne 26. 3. 2009 je pouze její žádostí, neboť se jednalo také o podání obsahující oznámení o změně stavebníka. Takové oznámení tedy nemohlo být stiženo žádnou překážkou zahájeného či probíhajícího řízení. Správní orgán tak, dle žalobkyně, nesprávně přistoupil ke kolaudaci stavby, pro kterou stavební povolení pozbylo platnosti, a obešel tak zákon, pokud nikdy v minulosti nezačal řízení o odstranění této stavby.

[3]

Žalobkyně rovněž zpochybnila (str. 6 žaloby) zjištění správního orgánu, podle něhož námitka nenabytí právní moci územního rozhodnutí (stavebního povolení) a rozhodnutí o prodloužení lhůt k dokončení stavby nebyla nikdy namítána, a že byla vznesena v rozporu s koncentrační zásadou.

[4]

V pořadí čtvrtou námitkou (str. 7 žaloby) žalobkyně zpochybnila určitost a srozumitelnost závěru správního orgánu, podle něhož nelze najisto tvrdit, že provedená kanalizační přípojka je s projektovou dokumentací v rozporu. Žalobkyně konstatovala, že „*správní orgán zjistil, že dokumentace trasy kanalizační přípojky uvádí počátek kanalizační přípojky revizní šachtou, zjištění o zákresu revizní šachty přípojky ve vzdálenosti 10 m od odbočky kanalizační stoky v situaci přípojky je však nesprávné, neboť tento údaj z původní situace nevyplývá. Skutečné umístění revizní šachty je přitom právě na opačném konci kanalizační přípojky, tedy v evidentním rozporu s původní projektovou dokumentací.*

Nesprávný je také závěr správního orgánu o tom, že změna materiálu kanalizačního potrubí a s tím související vypuštění obetonování potrubí nepředstavuje podstatnou změnu oproti původní dokumentaci.“

[5]

Žalobkyně dále zpochybnila (str. 7 žaloby) závěr správního orgánu o tom, že předmětné stavební povolení je pravomocné a vykonatelné a závazné i pro právní nástupce účastníků řízení a pro všechny správní orgány.

[6]

Žalobkyně rovněž namítala (str. 8 žaloby) nesprávnost závěru správního orgánu o tom, že doklady ke kanalizační přípojce vyhotovené Václavem Regnerem a stavební firmou Reno nebyly získány v rozporu s právními předpisy, přestože, jak tvrdí žalobkyně, byly vyhotoveny na základě neoprávněného, nepovoleného a neohlášeného vstupu, pohybu a činnosti na jejích pozemcích.

[7]

Žalobkyně zpochybnila (str. 8 žaloby) závěr správního orgánu o tom, že vodovodní přípojka se nevztahuje k předmětu kolaudačního řízení, tzn. vnitřním rozvodům vody a kanalizace, zvláště za situace, kdy žalobkyně tvrdila, že vodovodní přípojka pro stavbu rekreační chaty dosud nebyla povolena a z obsahu spisu žádné skutečnosti o jejím vybudování a povolení nevyplynou.

[8]

Žalobkyně namítala (str. 7 a 8 žaloby), že správní orgán nesprávně posoudil námitku, že ústní jednání a místní šetření konané dne 17. 9. 2010 bylo vedeno v rozporu s § 14 odst. 3 správního řádu, když v té době ještě nebylo rozhodnuto o vznesené námitce podjatosti úředních osob doručené dne 16. 9. 2010. Závěr správního orgánu, o tom, že rozpor s § 14 odst. 3 správního řádu nemůže být použit pro uplatnění námitky podjatosti účastníkem řízení, není podle žalobkyně správný. V podrobnostech žalobkyně k této námitce uvedla, že *„taktéž není správný závěr o tom, že námitka podjatosti nesměřovala vůči konkrétním osobám, nespécifikovala konkrétní důvody podjatosti a nebyla uplatněna bezodkladně. Žalobkyně vznesla v průběhu kolaudačního řízení námitku podjatosti úředních osob stavebního úřadu Železná Ruda, a to jak vedoucí tohoto stavebního úřadu, tak osoby pověřené vedením odboru výstavby, a dále úředních osob nadřízeného věcně a místně příslušného správního orgánu Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru regionálního rozvoje, a to vedoucího odboru regionálního rozvoje a úřední osoby Bc. J.H., kteří, ačkoli věděli o nevyjasněných majetkových vztazích k pozemkům p.č. 273/1 a st. 471 a k rekreační chatě č. ev. 11; o skutečnosti, že stavba rekreační chaty č. ev. 11 nemá dosud vybudován septik vyžadovaný jako závazná podmínka stavebního povolení a že mimo jiné z tohoto důvodu chata nebyla dosud kolaudována; o absenci průkazu oprávnění k umístění jakýchkoli*

staveb na předmětných pozemcích; o pozbytí platnosti původního stavebního povolení ze dne 12. 11. 1996 pro nečinnost stavebníka; o neoprávněné, neohlášené a nepovolené stavební činnosti JUDr. J.Š. a M.Š. na předmětných pozemcích; o tom, že k jakýmkoli stavebním činnostem na předmětných pozemcích v Chráněné krajinné oblasti Šumava nebyl nikdy dán souhlas orgánu ochrany přírody, nepostupovali v souladu se zákony a ostatními právními předpisy. Žalobkyně uvedla, že výše uvedené skutečnosti, které mohou představovat důvody podjatosti uvedených úředních osob, si uvědomila dne 14. 9. 2010 při vypracování těchto námitek. O námitce podjatosti vedoucího odboru regionálního rozvoje žalovaného a Bc. J.H. dosud nebylo rozhodnuto, přesto se podíleli na vydání touto žalobou napadeném rozhodnutí žalovaného.“

[9]

Jako poslední žalobní bod soud označil konglomerát námitek brojících proti vlastnickému právu Jitony, a.s., proti rozhodnutím vydaným ve sloučeném územním a stavebním řízení a řízením o prodloužení termínu dokončení stavby.

Žalovaný správní orgán se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 7. 2. 2012, navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout, přičemž akcentoval, že podstatná část žalobních námitek nesměřuje proti napadenému rozhodnutí.

[III] Správní spis

Ze správního spisu se ve vztahu k přezkoumávanému řízení a rozhodnutím podávají následující skutečnosti. Jitona a.s. podáním ze dne 21. 10. 1996 požádala o vydání stavebního povolení na stavbu „Provedení vnitřních rozvodů vody a kanalizace, přípojka kanalizace“ na pozemcích v k.ú. Železná Ruda. Rozhodnutím Městského úřadu Železná Ruda, odboru výstavby-stavební úřad, ze dne 12. 11. 1996, zn. VÚP 4206/96-332/2, byla ve prospěch stavebníka Jitona a.s. povolena stavba konkretizovaná jako „Vnitřní rozvody vody a kanalizace, kanalizační přípojka k rekreačnímu objektu Jitony v Železné Rudě na pozemcích č. kat. stp. 471, 273/1 v k.ú. Železná Ruda I“. Po změně vlastnictví vstoupili do práv a povinností původního stavebníka (= Jitona a.s.) manželé JUDr. J.Š. a M.Š., kteří návrhem ze dne 9. 2. 2009 žádali o vydání kolaudačního rozhodnutí pro stavbu „*Vnitřní rozvod vody a kanalizace, kanalizační přípojku k rekreačnímu objektu č.ev. 11 v Železné Rudě na pozemcích p.č. 273/1 a st. 471 v k.ú. Železná Ruda, pro kterou bylo vydáno stavební povolení dne 12. 11. 1996 pod č.j. VÚP 4206/96-332/2*“. Rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 25. 1. 2011, zn. VÚP/385/09/69-330/4, bylo povoleno užívání stavby „Vnitřní rozvody vody a kanalizace, kanalizační přípojka k rekreačnímu objektu č. ev. 11 v Železné Rudě“. M.B. brojila proti kolaudačnímu rozhodnutí odvoláním. Rozhodnutím Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru regionálního rozvoje, ze dne 5. 10. 2011, č.j. RR/2809/11, bylo prvoinstanční rozhodnutí částečně změněno a ve zbytku potvrzeno. Změna prvoinstančního rozhodnutí spočívala v tom, že podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu se část textu odůvodnění změnila z původního „*S touto námitkou se stavební úřad neztotožňuje, jelikož výše uvedené dokumenty se týkají pouze pozemků nikoliv staveb.*“ Na nové „*S touto námitkou se stavební úřad neztotožňuje.*“.

[III] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“). Po provedeném jednání soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná, přičemž o jednotlivých námitkách uvážil následovně.

[1]

Součástí správního spisu je listina označená jako „*Návrh na vydání kolaudačního rozhodnutí dle § 79 odst. 2 staveb. zákona a § 30 vyhlášky č. 132/96 Sb. k č.j. VÚP/3915/04-330-7*“ podepsaná manželi Š. (= navrhovatelé), datovaná dne 9. 2. 2009 a téhož dne doručená Městskému úřadu Železná Ruda. Navrhovatelé jí podávali návrh na vydání kolaudačního rozhodnutí „*pro stavbu: Vnitřní rozvod vody a kanalizace, kanalizační přípojku k rekreačnímu objektu č.ev. 11 v Železné Rudě na pozemcích p.č. 273/1 a st. 471 v k.ú. Železná Ruda, pro kterou bylo vydáno stavební povolení dne 12. 11. 1996 pod č.j. VÚP 4206/96-332/2*“. Je sice pravdou, že v samém závěru tohoto podání navrhovatelé žádali o „*vydání kolaudačního rozhodnutí pro stavbu: Vnitřní rozvod a kanalizace*“, avšak dovozovat z toho stejný závěr jako žalobkyně, tedy že manželé Š. v podání žádali o vydání kolaudačního rozhodnutí pouze pro část stavby (nikoliv pro kanalizační přípojku), je dle názoru soudu formalistické a účelové. Návrh je zjevně koncipován jako návrh na vydání kolaudačního rozhodnutí pro celou Stavbu, což je mj. patrné i z toho, že úvodní část návrhu, kde je Stavba specifikována, obsahuje její kompletní označení (je i podtrženo) ve vazbě na vydané konkrétní stavební povolení. Není tak pochyb o tom, že návrh se týká celé Stavby, nikoliv pouze její části. Prvá žalobní námitka tak nebyla shledána důvodnou.

[2]

Žalovaný správní orgán se k této námitce, která byla součástí odvolání proti kolaudačnímu rozhodnutí, vyslovil především na str. 9 – 11 napadeného rozhodnutí. Uvedl mj., že „*(...) napadené rozhodnutí je výsledkem kolaudačního řízení, které bylo zahájeno na základě žádosti JUDr. J.Š. a M.Š. (...), ve které odvolatelka (= žalobkyně) v pozici stavebníka označena nebyla. Manželé Š. se stali právními nástupci původního stavebníka (společnosti Jitona a.s.) na základě skutečnosti, že kupní smlouvou (...) zakoupili od společnosti Jitona a.s. stavbu pro individuální rekreaci č.ev. 11 na pozemku st. 471 v k.ú. Železná Ruda. V době prodeje bylo k tomuto rekreačnímu objektu pro Jitona a.s. vydáno stavební povolení na provedení vnitřních rozvodů vody a kanalizace a kanalizační přípojku ze dne 12. 11. 1996 pod č.j. VÚP 4206/96-332/2, které nabylo právní moci dne 2. 12. 1996. Společnost Jitona a.s. následně (...) žádala o prodloužení lhůty k dokončení rozestavěné stavby. (...) Dne 24. 5. 2004 požádali manželé Š. jako noví vlastníci stavby č.e. 11 o prodloužení lhůty k dokončení stavby vnitřních rozvodů vody a kanalizace a kanalizační přípojky. Vzhledem k tomu, že o vydání citovaného stavebního povolení žádal původní vlastník stavby, přešla práva a povinnosti z tohoto stavebního povolení a následných rozhodnutí o prodloužení lhůty pro dokončení stavby dle § 70 stavebního zákona na nové vlastníky rekreačního objektu č.e. 11 (...). Odvolací orgán se ztotožňuje se závěrem prvoinstančního orgánu, že právo měnit obsah žádosti náleží pouze žadateli, v daném případě*

manželům Š. Správní spis neobsahuje žádný doklad o tom, že by žadatelé (manželé Š.) souhlasili se zařazením paní B. do pozice stavebníka. (...) Paní M.B. nepředložila žádný doklad, který by s ohledem na výše uvedené dokládal, že je stavebníkem předmětné stavby kanalizační přípojky, když veškeré doklady (předávací protokol stavby, zápisy provedených zkouškách vnitřního vodovodu a kanalizace a zkouškách kanalizační přípojky, geodetické zaměření skutečného provedení stavby) vztahující se k realizaci stavby této přípojky, která byla dokončena již v září roku 2004, jakož i k opravám poničené přípojky, byly vydány na jméno JUDr. J.Š. a M.Š. Ani předchozí vlastník pozemku parc.č. 273/1 a st. 471 p. O.B. v předchozím kolaudačním řízení vedeném stavebním úřadem v době od 12. 10. 2004 do 10. 10. 2008, kdy byl návrh na vydání kolaudačního rozhodnutí k předmětné stavbě zamítnut z důvodu nepředložení dokladu (geometrického zaměření skutečného provedení stavby), netvrdil, že je stavebníkem předmětné stavby. (...)“.

Soud na tomto místě zdůrazňuje, že přezkoumával pouze kolaudační řízení a rozhodnutí v něm vydaná. Důvody k tomuto postupu jsou podrobně rozebrány v hodnocení žalobního bodu č. 3. Právo ze stavebního povolení svědčilo manželům Š., kteří následně podali i návrh na vydání kolaudačního rozhodnutí. Práva a povinnosti původního stavebníka přešla na manžele Š., oni byli ve věci stavebníky a změna v osobě stavebníka způsobem, který žalobkyně učinila v podání datovaném dne 23. 3. 2009, v němž tuto změnu dovozovala v souvislosti se změnou vlastnických práv k pozemkům parc.č. 273/1 a st. 471, možná nebyla. Soud se s citovanými závěry žalovaného ztotožnil a žalobní námitku nebylo možné uznat jako důvodnou.

[3]

Ani v tomto případě soud nemohl tvrzení žalobkyně přitakat. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 11. 2007, č.j. 6 As 20/2007-61 (toto i další zde zmíněná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz) mj. konstatoval: „(...) Pokud se jedná o předmět a rozsah zkoumání stavebního úřadu, ten je vymezen následovně: V kolaudačním řízení stavební úřad zejména zkoumá, zda byla stavba provedena podle dokumentace ověřené stavebním úřadem ve stavebním řízení a zda byly dodrženy podmínky stanovené v územním rozhodnutí a ve stavebním povolení. Dále zkoumá, zda skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat veřejné zájmy, především z hlediska ochrany života a zdraví osob, životního prostředí, bezpečnosti práce a technických zařízení. (...) Předmětem kolaudačního řízení je pouze posouzení souladu stavby s ověřenou projektovou dokumentací ve stavebním řízení a posouzení užitelnosti stavby, jakož i povolení příslušného účelu užívání stavby. (...)”.

Právě uvedené závěry Nejvyššího správního soudu aplikovatelné jak na řízení podle § 76 a násl. starého stavebního zákona (= zákon č. 50/1976 Sb.), tak na řízení podle § 119 a násl. nového stavebního zákona (= zákon č. 183/2006 Sb.) skýtají základ pro tvrzení, že stavební úřad v rámci kolaudačního řízení mohl zkoumat pouze soulad Stavby s ověřenou projektovou dokumentací ve stavebním řízení, užitelnosti Stavby a soulad příslušného účelu užívání Stavby. Otázka právní moci územního rozhodnutí (stavebního povolení) či rozhodnutí o prodloužení lhůt k dokončení stavby nemohla být předmětem kolaudačního řízení a stavební úřad proto nepochybil, když se jí nezabýval [ve světle toho je

pak lhotejšné, zda námitka právní moci územního rozhodnutí (stavebního povolení) či rozhodnutí o prodloužení lhůt k dokončení stavby byla vůbec namítána].

[4]

Žalovaný se ke změně materiálu použitého na kanalizační potrubí vyslovil na str. 17 napadeného rozhodnutí. Uvedl, že „(...) Z dokladů předložených stavebníky je zřejmé, že došlo ke změně materiálu, ze kterého je kanalizační přípojka zhotovena, a to z původních kameninových trub na plastové potrubí KG při zachování navrženého průměru potrubí DN 150. Změna materiálu kanalizačního potrubí a s tím související vypuštění obetonování potrubí, které dle pokynů výrobce instalovaný druh potrubí nevyžaduje, nepředstavuje podstatnou změnu oproti původní dokumentaci, a proto stavební úřad nepochybil, když tuto změnu projednal v souladu správními předpisy v rámci kolaudačního řízení. K postupu podle ust. 129 odst. 3 stavebního zákona č. 183/2006 Sb., v platném znění, který nahradil postup dle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona č. 50/1976 Sb., který pozbyl platnosti dnem 31. 12. 2006, není v daném případě důvod. (...)“.

Soud je toho názoru, že prostá změna použitých materiálů, umocněná tvrzením výrobce (u něhož se předpokládá vysoká míra technologických znalostí), rozhodně neznamená „podstatnou změnu oproti původní dokumentaci“. Žalobkyně sama ani neuvádí, v čem onu podstatnou změnu spatřuje, nenamítá např. zhoršení kvality provedení Stavby díky jiným materiálům. Jestliže správní orgány mají v kolaudačním řízení posuzovat mj. to, zda skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat veřejné zájmy především z hlediska ochrany života a zdraví osob, životního prostředí, bezpečnosti práce a technických zařízení, pak si lze jen těžko představit situaci, kdy by nemohlo být návrhu na kolaudaci stavby vyhověno jen proto, že byl na její provedení použit materiál (příp. technologie) sice vyšší třídy zaručující lepší kvalitativní komfort, avšak odlišný od toho, který byl uveden v původní dokumentaci. Je třeba si uvědomit, že realizace jakékoliv stavby je proces plynoucí v čase, během něhož dochází k určitému, a někdy velmi dynamickému, rozvoji stavebních materiálů i technologií. Bylo by pak nesmyslné rigidně trvat na použití postupů a hmot uvažovaných v jiné (časově starší) době. Správní orgán se proto s touto námitkou vypořádal dostatečně a správně.

K odchylkám trasy kanalizační přípojky pak žalovaný na str. 17 napadeného rozhodnutí konstatoval: „(...) Odvolací orgán po porovnání ověřené projektové dokumentace, která tvořila předlohu (ideový obraz) pro zhotovení stavby s údaji z předávacího protokolu, protokolu o zkouškách kanalizační přípojky a zejména zaměřením skutečného provedení stavby přípojky kanalizace provedené firmou GEOREAL dne 17. 12. 2004 zjistil, že se trasa kanalizační přípojky od dokumentace ověřené ve stavebním řízení neodchyluje, a to polohově ani výškově (výškové umístění je dle údajů technické zprávy projektové dokumentace limitováno skutečnou hloubkou základové spáry chaty a uložením stávající odbočky kanalizačního sběrače). Podle technické zprávy projektové dokumentace vypracované Zdeňkem Lukešem má kanalizační přípojka začínat revizní šachtou, v situaci přípojky je však tato revizní šachta zakreslena ve vzdálenosti 10 m od odbočky kanalizační stoky. Vzhledem k této menší disproporci jednotlivých částí projektové dokumentace nelze najisto tvrdit, že provedená kanalizační přípojka je s projektovou dokumentací v rozporu, když projektovou dokumentaci tvoří jak

technická zpráva, tak i výkresová část (viz. § 22 vyhl. č. 85/1976 Sb.).“ Soud při jednání provedl k důkazu listinu označenou jako „Zaměření skutečného stavu - kanalizační přípojka, listopad 2004“ a část stavební dokumentace vztahující se k sociálnímu zařízení rekreačního objektu (= Stavby).

Žalovaný správní orgán připouští určité (menší) disproporce částí projektové dokumentace, ovšem současně akcentuje dodržení polohových i výškových parametrů trasy kanalizační přípojky (tu nezpochybňuje ani žalobkyně, která se namítá rozpor v umístění revizní šachty). I soud je toho názoru, že pravděpodobné došlo k jinému umístění revizní šachty, avšak podstatné pro posouzení této části žalobní námítky je, zda a jakým způsobem tato změna zasáhla do veřejných subjektivních práv žalobkyně.

Žalobkyně zpochybňuje určitost a srozumitelnost závěru správního orgánu, podle něhož „nelze najisto tvrdit, že provedená kanalizační přípojka je s projektovou dokumentací v rozporu“, a dále konstatuje „evidentní“ rozpor umístění kanalizační přípojky s původní projektovou dokumentací. Stran vysvětlení možného rozporu si jistě lze představit obratnější popis situace, ale to, v kontextu s ostatními skutečnostmi, samo o sobě nezpůsobuje neurčitost a nesrozumitelnost příslušné části napadeného rozhodnutí. A byť žalobkyně namítá pochybení v umístění kanalizační přípojky, nikterak se nezmiňuje o tom, jak tato změna zasáhla do jejích veřejných subjektivních práv. To je ovšem podstatná okolnost mající vliv na posouzení žalobní námítky.

Nejvyšší správní soud v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58 (publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS), došel ohledně náležitostí žaloby proti rozhodnutí správního orgánu k následujícímu: „**I.** *Líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem.* **II.** *Žalobce je též povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.* **III.** *Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“* Požadavky na účastníky řízení před správními soudy (tedy i na žalobkyni) plynoucí z uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu jsou jednoznačné - účastníci řízení musí svá podání náležitě konkretizovat. Námítka, má-li být kvalifikovaná, by měla být konkrétní, protože na obecnou námitku těžko žádat jinou odpověď, než opět relativně obecnou.

Žalobkyně však v souzené věci ustrnula (stran této části námítky) pouze na obecném tvrzení. Soudu se nedostalo informace o tom, v čem je onen „evidentní“ rozpor takovým

excesem, že došlo k zásahu do práv žalobkyně. Soud ale nemůže tvrzení žalobkyně nikterak dotvářet, to je výsostným právem žalobkyně. A není-li zde alespoň v náznaku konkretizován zásah do práv žalobkyně, není možné než konstatovat, že k určitým změnám oproti projektové dokumentaci mohlo dojít, avšak v tolerovatelných intencích nemajících vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

[5]

Stran tohoto žalobního bodu soud považuje za potřebné nejprve citovat jednak § 73 odst. 2 část věty první před středníkem správního řádu, podle něhož pravomocné rozhodnutí je závazné pro účastníky a pro všechny správní orgány, a dále § 73 odst. 2 věty čtvrté správního řádu, podle něhož jestliže je pro práva a povinnosti účastníků určující právo k movité nebo nemovité věci, je pravomocné rozhodnutí závazné i pro právní nástupce účastníků. Podstatné však je to, co bylo řečeno k žalobnímu bodu č. 3 – otázka právní moci, vykonatelnosti či závaznosti stavebního povolení nemohla být řešena v rámci kolaudačního řízení. Ani pátá žalobní námitka proto nebyla důvodná.

[6]

Soud neshledal jako důvodný ani žalobní bod č. 6. Žalovaný na str. 19 napadeného rozhodnutí konstatoval, že „(...) Pokud je pozemek parc.č. 273/1 a st. 471 zatížen veřejnoprávním povolením, které je závazné i pro právní nástupce původních účastníků řízení. Pravomocným povolením vzniklo stavebníkovi právo provést na pozemcích stavbu, která je předmětem tohoto povolení. S tímto je v případě provádění stavby dodavatelským způsobem spojena i možnost dodavatele stavbu provést, a to včetně nezbytných revizí, zkoušek apod. Namítané doklady vznikly poté, co odvolatelka prováděnými výkopovými pracemi na pozemku parc.č. 273/1 kanalizační přípojku poškodila, takže původní doklady o vodotěsnosti kanalizace vydané v roce 2004 (tj. před zásahem do kanalizační přípojky) již nemohly v kolaudačním řízení vodotěsnost přípojky spolehlivě prokázat. (...)“.

Žalobkyní namítané doklady, tedy revizní zpráva vnitřní a venkovní kanalizace vypracovaná Václavem Regnerem a potvrzení o provedení vnitřní kanalizace a rozvodů vody vypracované Františkem Kúsem – Stavební firma Reno, jsou listinami deklarujícími použité materiály a technologie a potvrzujícími soulad Stavby s příslušnými ČSN. Jejich pořízení bylo jedním z předpokladů úspěšného (ve vztahu k navrhovatelům) kolaudačního řízení a v širším slova smyslu bylo výrazem konzumování práva stavět svědčícího manželům Š. A přesně v tomto duchu, tedy správně a dostatečně, se žalovaný správní orgán vypořádal s námitkou v napadeném rozhodnutí.

[7]

Soud je v tomto případě toho názoru, že správní orgány nepochybily, když konstatovaly, že vodovodní přípojka se nevztahovala k přezkoumávanému kolaudačnímu řízení. Manželé Š. její kolaudaci v podání ze dne 9. 2. 2009 nenavrhovali, kolaudační

rozhodnutí se na ni rovněž nevztahovalo a ani z ničeho jiného nevyplývá, že by se předmětné řízení vodovodní přípojky jakkoliv dotýkalo. Žalobní bod č. 7 tak nebyl důvodný.

[8]

Právní rámec řešení vyloučení z projednávání a rozhodování věci je vymezen v § 14 správního řádu.

Podle § 14 odst. 1 správního řádu každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.

Podle § 14 odst. 2 správního řádu účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen „představený“).

Podle § 14 odst. 3 správního řádu úřední osoba, která se dozví o okolnostech nasvědčujících, že je vyloučena, je povinna o nich bezodkladně uvědomit svého představeného. Do doby, než představený posoudí, zda je úřední osoba vyloučena, a provede potřebné úkony, může tato osoba provádět jen takové úkony, které nesnesou odkladu.

Žalobkyně v podání ze dne 14. 9. 2010 (stavebnímu úřadu doručeno dne 16. 9. 2010) mj. uvedla, že vznáší „*námitku podjatosti úředních osob stavebního úřadu Železná Ruda, a to jak vedoucí tohoto stavebního úřadu, tak osoby pověřené vedením odboru výstavby, a dále úředních osob nadřízeného věcně a místně příslušného správního orgánu Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru regionálního rozvoje, a to vedoucího odboru regionálního rozvoje a úřední osoby Bc. J.H., kteří, ačkoli věděli o nevyjasněných majetkových vztazích k pozemkům p.č. 273/1 a st. 471 a k rekreační chatě č. ev. 11; o skutečnosti, že stavba rekreační chaty č. ev. 11 nemá dosud vybudován septik vyžadovaný jako závazná podmínka stavebního povolení a že mimo jiné z tohoto důvodu chata nebyla dosud kolaudována; o absenci průkazu oprávnění k umístění jakýchkoli staveb na předmětných pozemcích; o pozbytí platnosti původního stavebního povolení ze dne 12. 11. 1996 pro nečinnost stavebníka; o neoprávněné, neohlášené a nepovolené stavební činnosti JUDr. J.Š. a M.Š. na předmětných pozemcích; o tom, že k jakýmkoli stavebním činnostem na předmětných pozemcích v Chráněné krajinné oblasti Šumava nebyl nikdy dán souhlas orgánu ochrany přírody, nepostupovali v souladu se zákony a ostatními právními předpisy.*“. Žalobkyně dále uvedla, že „*výše uvedené skutečnosti, které mohou představovat důvody podjatosti uvedených úředních osob, si uvědomila dne 14. 9. 2010 při vypracování těchto námitek.*“.

Stran části námítky týkající podjatosti úředních osob prvoinstančního správního orgánu bylo vydáno usnesení starosty Města Železná Ruda ze dne 4. 2. 2011, č.j. 3438/10/2,

kterým bylo deklarováno, že R.P. pověřená vedením odboru výstavby - stavebního úřadu není vyloučena z projednávání a rozhodování ve věci kolaudačního řízení. Žalobkyně se proti tomuto usnesení odvolala a Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor regionálního rozvoje, rozhodnutím ze dne 21. 9. 2011, č.j. RR/3460/11 zrušil odvoláním napadené usnesení a řízení o námitce podjatosti zastavil, protože námitka byla shledána nezpůsobitou k projednání.

Žalovaný správní orgán k této odvolací námitce v napadeném rozhodnutí mj. konstatoval: „(...) Dále odvolatelka namítá, že ústní jednání bylo vedeno v rozporu s ust. § 14 odst. 3 správního řádu, když v té době ještě nebylo rozhodnuto o námitce podjatosti. Součástí písemných námitek odvolatelky, které byly stavebnímu úřadu doručeny dne 16.09.2010, bylo i vznesení námitek podjatosti úředních osob stavebního úřadu Železná Ruda, a to jak vedoucí tohoto stavebního úřadu, tak i osoby pověřené vedením odboru výstavby, a dále pak úředních osob nadřízeného orgánu Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru regionálního rozvoje, a to vedoucího odboru regionálního rozvoje a úřední osoby Bc. J.H., které se na rozhodování prvoinstančního orgánu žádným způsobem nepodílely, přičemž tuto skutečnost vylučuje i ust. § 14 odst. 5 správního řádu. Výše uvedená námitka vůbec neobsahovala jmenovité označení úředních osob prvoinstančního orgánu, proti kterým je námitka podjatosti směřována (námitka tak, jak je formulována, směřuje vůči jakékoliv fyzické osobě, která vykonává funkci vedoucí stavebního úřadu či funkci osoby pověřené vedením odboru výstavby v Železné Rudě) a ani neobsahovala žádné konkrétní skutečnosti, které by svědčily pro poměr těchto blíže neidentifikovaných osob k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům a s tím související zájem na výsledku řízení, pro který by bylo možno pochybovat o jejich nepodjatosti. Postup dle ust. § 14 odst. 3 správního řádu upravuje situace, kdy se sama úřední osoba dozví o okolnostech nasvědčujících její podjatosti, jedná se tedy o její subjektivní posouzení, že nastala okolnost, pro kterou by měla být vyloučena z projednávání věci. Takovou okolností však není uplatnění námítky podjatosti účastníkem řízení, jelikož pak jedná o námitku podle ust. § 14 odst. 2 správního řádu. Ačkoliv námitka podjatosti nesměřovala vůči konkrétně jmenovaným osobám, ale proti osobám, které vykonávají příslušné funkce, a nespécifikovala konkrétní důvody podjatosti a nebyla uplatněna bezodkladně, představený úředních osob (starosta Města Železná Ruda) posuzoval tuto námitku vůči pí R.P., která v době uplatnění námítky vykonávala funkci osoby pověřené vedením odboru výstavby Městského úřadu v Železné Rudě, a neshledal, že by tato úřední osoba byla vyloučena z projednávání věci. Podjatost je stav, který nastává ze zákona při splnění podmínek uvedených v § 14 odst. 1 správního řádu, a proto usnesení o tom, zda úřední osoba podjatá je či nikoli, je usnesením deklaratorním, které podjatost osoby nezakládá ani neruší. Proto nemá na zákonnost napadeného rozhodnutí vliv ani skutečnost, že usnesení o této námitce bylo následně odvolacím orgánem zrušeno z důvodu, že o této námitce nemělo být rozhodováno formou usnesení, právě z důvodů uvedených výše. Podjatost je podle ust. § 14 odst. 1 správního řádu možné namítat u úředních osob, které v řízení provádí jakékoliv úkony, kterými by mohly výsledek řízení ovlivnit. Stavební úřad v době podání námítky podjatosti proti vedoucí stavebního úřadu až do doby vydání napadeného rozhodnutí, tuto funkci obsazenu neměl. Nemohlo být proto rozhodováno o uplatněné námitce podjatosti, když tuto funkci v rozhodné době žádná úřední osoba nevykonávala, a tudíž ani nemohla v řízení provádět úkony, které by mohly výsledek řízení ovlivnit. Pokud byla námitka směřována vůči pí L.H. která působila ve funkci vedoucí odboru výstavby v době, kdy byla

podána žádost o vydání kolaudačního rozhodnutí, a následně vydáno kolaudační rozhodnutí č.j. VÚP/385/09/29 ze dne 15.05.2009 a která od září roku 2009 čerpá mateřskou a následnou rodičovskou dovolenou, a proto prokazatelně v novém projednání věci na pracovišti nepůsobila a nečinila v řízení žádné úkony, nedošlo podle názoru odvolacího orgánu k porušení právních předpisů, když správní orgán o této námitce (pokud vůbec měla být směřována proti pí L.H.) nerozhodoval. (...)“.

Žalobkyně v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí namítala rozpor „ústního jednání s § 14 odst. 3 správního řádu“. V tomto směru lze přisvědčit žalovanému správnímu orgánu, neboť ze znění § 14 odst. 3 správního řádu je zřejmé, že se vztahuje na případy, kdy sama úřední osoba, která se dozví o okolnostech nasvědčujících, že je vyloučena, je povinna o nich bezodkladně uvědomit svého představeného. K tomu však v dané věci nedošlo, úřední osoby toto vědomí zjevně neměly a námitka byla vznesena za strany M.B. Aplikován tak měl být postup podle § 14 odst. 2 ve spojení s § 14 odst. 1 správního řádu.

Co však lze chápat jako pochybení správního orgánu, konkrétně stavebního úřadu, je okamžik, kdy o námitce podjatosti rozhodl. Učinil tak až dne 4. 2. 2011, tedy až po vydání kolaudačního rozhodnutí (ze dne 25. 1. 2011). Přistoupil-li prvoinstanční správní orgán k rozhodnutí o námitce, měl tak učinit před rozhodnutím ve věci samé, tedy před 25. 1. 2011, a to i když byla námitka podjatosti následně shledána krajským úřadem nezpůsobilou k projednání, rozhodnutí o ní bylo zrušeno a příslušné řízení zastaveno. Avšak ani tento nedostatek nedosáhl takové intenzity, aby měl ve svém důsledku vliv na zákonnost prvoinstančního rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 6. 2010, č.j. 5 As 60/2009-163, mj. uvedl: „(...) Krajský soud hodnotí napadené rozhodnutí stěžovatele a rozhodnutí jemu v dané věci předcházející jako celek a k jeho zrušení by proto mohl přistoupit jen tehdy, pokud by shledal, že k porušení zákona došlo nikoliv v zanedbatelné míře, nýbrž v intenzitě, zpochybňující zákonnost posuzovaného správního řízení a vydaného rozhodnutí jako celku. Tak je třeba příp. vyslovení nezákonnosti správního rozhodnutí chápat i jako deklaraci toho, že míra pochybení správního orgánu překročila mez, již je vzhledem k celkové komplikovanosti řízení a s přihlédnutím k povaze rozhodované věci možno považovat za v konečném důsledku ohrožující právem chráněné zájmy účastníků, přičemž k překročení této meze může dojít jak jediným pochybením dostatečně závažného rázu, tak také větším počtem relativně samostatných pochybení, jež by při jejich jednotlivém posuzování mohla být vnímána jako marginální, avšak ve svém úhrnu by příp. již mohla dosáhnout zásadní intenzity. (...) Krajský soud měl proto přihlédnout jak k této skutečnosti, tak i k tomu, že o námitce bylo rozhodnuto, správní orgán se jí řádně zabýval a tato nebyla shledána důvodnou; rozhodnutí tudíž nebylo vydáno podjatou osobou, nelze tedy dospět k závěru o jeho nezákonnosti. (...)“. V souzené věci bylo o vznesené námitce podjatosti zaměstnanců prvoinstančního správního orgánu pravomocně rozhodnuto ještě před vydáním napadeného rozhodnutí a v prvoinstančním řízení nerozhodovala podjatá osoba. Nadto, námitka, jak byla koncipována, nesplňovala zákonné parametry nastavené § 14 odst. 1 správního řádu. Zákon výslovně stanoví, že je zapotřebí, aby zde byly důvodné předpoklady o tom, že úřední osoba má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti. Tyto předpoklady musí tvrdit a důkazně podpořit ten, kdo námitku uplatňuje, což byla v daném

případě žalobkyně. **Nic takového však žalobkyně netvrdila.** Uvedla sice několik okolností, z kterých podjatost dovozovala, ani jedna z nich však nenamítala nepřipustný poměr úřední osoby k projednávané věci, příp. k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům. Tato část žalobní námítky proto nebyla shledána důvodnou.

Stran námítky podjatosti úředních osob žalovaného a skutečnosti, že o ní nebylo rozhodnuto, soud uvážil následovně. Předně, ze stejných důvodů jako u námítky vznesené proti zaměstnancům stavebního úřadu lze i v tomto případě zopakovat, že námitka nesplňovala parametry dané v § 14 odst. 1 správního řádu. Dále, námitka byla vznesena v podání ze dne 14. 9. 2010 doručovaném stavebnímu úřadu (doručena dne 16. 9. 2010). V té době žádné řízení před krajským úřadem neprobíhalo (námitka byla podána půl roku před podáním odvolání a více než rok před tím, než bylo žalovaným vydáno napadené rozhodnutí). Za těchto okolností tak ani nebylo možné pojmově uvažovat o osobě, která by mohla mít „zájem na výsledku **řízení**, pro nějž by bylo lze pochybovat o její nepodjatosti“. V odvolání proti kolaudačnímu rozhodnutí ani v žádném dalším podání datovaném po zahájení řízení u žalovaného taková námitka vznesena nebyla, a tak ze strany žalovaného nedošlo k pochybení, které by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobní námitka tak byla nedůvodná.

[9]

K poslední z uplatněných námítek soud uvádí následující. Jak je uvedeno stran posouzení žalobních námítek č. 2 a 3, soud v dané věci přezkoumával **pouze** kolaudační řízení a rozhodnutí v něm vydaná. Otázka vlastnických práv původního stavebníka, právní moci stavebního povolení, příp. zpochybnění rozhodnutí vydaných v řízení o prodloužení termínu dokončení stavby tak nemohla být předmětem přezkumu, a soud se jimi proto nezabýval.

Soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že v případě žalobkyně nedošlo ze strany správních orgánů k porušení zákona a nebyla dotčena práva žalobkyně tak, jak je to namítáno v žalobě.

Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Pro úplnost se konstatuje, že soud neprovedl následující důkazy: *a)* stavebním povolením pro rekreační chatu ev. č. 11, *b)* návrhem Jitony a.s. na změnu zápisu v katastru nemovitostí, *c)* obsahem spisů o stavebním povolení a o prodloužení lhůty k dokončení stavby, *d)* zápisem o předání a převzetí díla ze dne 25. 9. 2004, *e)* výsledkem svědka F.K. k provedení vnitřní kanalizace a rozvody vody, *f)* rozhodnutím OÚ v Klatovech, pozemkového úřadu, ze dne 10. 10. 1995 a ze dne 5. 3. 1997, *g)* obsahem spisu starosty města Železná Ruda č.j. 3438/10/2 a spisu žalovaného zn. ZN/532/RR/11, *h)* rozhodnutím stavebního úřadu o zamítnutí žádosti o vydání kolaudačního rozhodnutí, které předcházelo rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 25. 1. 2011, a *ch)* důkaz o původním vlastnictví chaty ev. č. 11 ZV ROH Jitona. Jejich provedení bylo zjevně nadbytečné. Navržené důkazy uvedené pod písmeny *a) - d), f)* a *ch)* se vztahovaly k problematice vlastnického práva a sloučeného stavebního řízení, kterými se soud nemohl z povahy souzené věci zabývat (viz posouzení

žalobní námitky č. 9). Důkaz uvedený pod písmenem e) nemohl mít na rozhodnutí soudu žádný vliv, neboť k posouzení důvodnosti žalobního bodu postačovala pouze listina vypracovaná Františkem Kúsem – Stavební firma Reno, kterou měl soud k dispozici a s jejímž obsahem se vypořádal v rámci posouzení žalobní námitky č. 6. Provedení kompletního spisu starosty města Železná Ruda č.j. 3438/10/2 a spis žalovaného zn. ZN/532/RR/11 [= navrhovaný důkaz písm. g)] bylo nadbytečné, k vypořádání se s příslušnou námitkou soudu postačovaly listiny, které měl k dispozici ve spisu poskytnutém žalovaným a s nimiž se vypořádal v rámci žalobní námitky č. 8. Důkaz uvedený pod písmenem h), tedy rozhodnutí stavebního úřadu o zamítnutí žádosti o vydání kolaudačního rozhodnutí, které předcházelo rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 25. 1. 2011, byl rovněž nadbytečný, neboť se týkal řízení, které nebylo předmětem přezkumu v dané věci.

[IV] Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první soudního řádu správního právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovaný se však tohoto práva vzdal, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Stran náhrady nákladů řízení osob zúčastněných na řízení soud konstatuje, že podle § 60 odst. 5 věta první s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V této věci však soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto jim právo na náhradu nákladů řízení nebylo přiznáno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává v pěti vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 8. října 2013

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková